

Bir dergiyi elime aldığımda öncelikle tanıdık isimler var mı diye bir göz gezdiririm. “yedi dergide sekiz şiiri” yayınlanan bir şaire rastladığım zaman da “şiiri gözümüze mi sokacaksın be adam” demekten de kendimi alıkoyamam. Okumaya önce ismine çok az duyduğum ya da hiç duymadığım bir şair olursa önceliği onlara veririm daha sonra da tanıdık dostların şiirlerini okurum. Okuduğum şiirlerin bende bir karşılığı varsa yanına not düşerim, bir karşılığı yoksa tertemiz yerinde durur.

Öyle şairler vardır ki pek ortalıkta görünmezler, bu görünmez şaire “artık şiiri bıraktı” diyenler de olur. Şiiri bıraktığı söylenen şair de dergilerde kasım kasım kasılarak “ben buradayım” demez. Nerede bir şiir etkinliği varsa orada olmak için araya dostlarını iliştiirmez, şiiri bir yarışma aracı olarak kullanmaz. Şiiri yaşadığı zaman yazar, yaşamadığı zaman da şiir sancılılarıyla kıvrandır durur.

İşte o şairlerden birisi de Âdem Konan’dır. İki ya da üç tane şiir kitabı olması gerek o kitaplar da maalesef bende yok, muhtemelen kendisinde de yoktur. Bir dergide yazsa da şiirini okusam dediğim zamanlar çok olmuştur. Bir şairin şiirinin tamamı çok zaman yüreğinize kanat takıp sizi edebiyat göğünde kanatlandırmaz. Bir dörütlüğü ya da bir dizesi balığın zokaya dokunup geçtiği gibi gönlünüze dokunur geçer. Baz şiirler de baştan sona kadar noktasına virgülüne dokunmadan gelir vaktinize konuk olur. Döne döne şiiri okur, şairin dünyasıyla kendi dünyanız arasında gidip gele gidip gele şiiri kendi şiiriniz gibi okumaya başlarsınız. İşte bu şiir o şiirdir.

*Sunar kendini bir dal çalkantılı sulara
Irgalayan rüzgâra yüzünü dönebilmez*

*Güneşler akar gider arkasında ruhunun
Çocukça korkar çeker, elini sunabilmez*

*Eğilse uçurumda kendini görecektir
Şerhiayet de olsa bir söze kanabilmez*

*Güvercin gibi تنها geçer gökyüzünden
Nedense kartal olup göge uzanabilmez*

*Yüzer alçak sulara, ortasında yürür yolun
Her söze menevişlenir, tutuşup yanabilmez*

*Sanır ki bütün güller sonsuza böyle gider
Nedense hiç ölümün adını anabilmez*

*İnmemiştir derine, hiç gönlü yanmamıştır
Kırılır, dökülür amma nazdan usanabilmez*

*Düşer karasına bir ışık, aydınlanır ara sıra
İkrarı yoktur sözünde, bir kararda durabilmez*

*Herkesin bildiği gibi bilirim cehaletin
Utanırım ben ondan, o benden utanabilmez*

*Dağlar yanar, taşlar yanar, su yanar
İşine mi gelir bilmem, o dost uyanabilmez*

*Sus ey ozan her diline geleni söyleme
Biraz daha söylersen yürek dayanabilmez¹*

¹ Adem Konan, “Bilmem Gazeli” *Kurgan*, S. 43, 2018, s. 12.

Mehmet Gözükara klasik halk şiirinde söylemesi gerekenlerin çoğunu söyleyen ve üstelik bunlar yetmiyormuş gibi, âşıkların saz eşliğinde deyişme veya atışma biçimlerinde de şiirler yazan bir şair. Sırtını geleneksel şiire dayayıp yeni şiirler yazmanın vakti geldiğinin farkına varır ve şiir çitasını yükseltmek için özel gayret gösteren şairler arasında yerini alır. Siz adına ister serbest şiir deyin ister hece şiiri deyin. Önemli olan şiirin bir Anadolu kilimi gibi motif motif eşlenmesi ise, işte Mehmet Gözükara'da geleneksel şiirin motiflerinden faydalanarak günümüz şiirini yazıyor. Bizim yüreğimize dokunan o şiirden bir bölümü sizlerle paylaşmak istiyorum.

*“Ben de sevdim ben de geçtim yollardan
Ben de bülbül gibi gülü bekledim
Ne bülbül şad oldu ne de ben oldum
Dağıldım saç gibi karma-karışık
İsimsiz dikilir kabire taşım”²*

Dergilerde gönle dokunan şiirlerin az olduğundan yakınıyoruz. Bu sorumsuzluğu çok zaman dergi yönetmenlerine yüklemeye çalışırız. Her dergi yönetmeni derginin her sayısında en güzel şiirleri yayınlamak ister ama bu çok zaman mümkün olmuyor. Mümkün olduğu zamanlar da olmuyor desek yalan söylemiş oluruz. İşte bize dokunan şiirlerden birisi de Semih Diri'nin şiiri.

*“İmkânsız İmkân bulursa
rücu eder hakikat
kuş yumurtaya,
bal çiçeğe,
ben sana...
kapım ipektendir benim
bir gün çalarsan
incinmesin ellerin.”³*

Dergilerde bize dokunan başka şiir yok mu? Var olmaz mı? Dergiler yaşadıkça güzel şiirler de var olacaktır. İşte Mürsel Sönmez'in kaptanlığında çıkan dergide, Necmeddin Atlıhan'ın Mürsel Sönmez'e ithaf ettiği bir şiirden bize dokunanlar.

*“Hayatın dar koridorunda
Upuzun yan yana, iç içe
İpince, incecik
Çizilmiş çizgidir ömür
.....
Penceresi yüce kapılı han
Dost sevgisi apacık üryan
Her an her vakit sezilen
Umut kesmez HİÇİNDE
Epitaf ki şahidi
Yüzde yüz emek yüzde yüz umut⁴*

Elazığ'da Namız Payam'ın kaptanlığını yaptığı Bizim Külliye de ara sıra geleneksel hece şiirine yer veriliyor. Kim hece şiiri öldü diyorsa (kendisi yazamadığından) yalan söylüyordur. İşte yıllardır istikrarlı çizgisini sürdüren ve hece şiirinden koymayan bir şair Rifat Araz hocam. Onun şiirinden bize dokunan bir dörtlükle vaktinizi selamlıyor, şiirin de size dokunmasını salık veriyorum.

*Himmet mi, hikmet mi şu keşif, rü'yâ?
Âleme temel mi, “can” denen maya?..
Bildim, bir damlada gizlidir deryâ;
Dalıp bir damlada, dolduğum Sen'sin!..⁵*

2 Mehmet Gözükara, “Yürekten Söylenen Yüreğe İşler” *Kurgan*, S. 43, 2018, s. 21.

3 Semih Diri, “Sen Dünya ve Mezar” *Kurgan*, S. 43, 2018, s. 39.

4 Necmeddin Atlıhan, “Yaryüzünde Umut Hep” *Birnokta*, S. 202, 2018, s. 25.

5 Rifat Araz, “Nefes Ver, Ölmeden Öldüğüm Sen'sin” *Bizim Külliye*, S. 87, 2018-19, s. 90.